

Ze mag dan niet meer actief zijn als perschef van het bisdom Gent, Julienne Van Kemseke heeft nog altijd wat trekjes van een persverantwoordelijke. Zakelijk, de spijker op de kop, maar enigszins behoedzaam beantwoordt ze mijn vragen. Bij een geurige kop thee en zelfgemaakte appeltaart ontspint ons gesprek zich al snel als een gezellig keuvelen over die goede oude tijd, maar ook over het goede van deze tijd.

Ilse Van Halst

'Bedevaarten hebben nog lang niet afgedaan'

UITGEREKEND nu Julienne Van Kemseke toe is aan een welverdiende rust, is ze actiever dan ooit. „Ik heb een zeer verscheiden beroep nu”, lacht ze. Julienne houdt zich bezig met bedevaarten, waagt zich aan sociaal werk in de wijk. In haar parochie zit ze de werkgroep liturgie voor en is ze actief voor Broederlijk Delen. Daarnaast zit ze in de redactieploeg van het bisdomblad *Kerkplein*, geeft ze het *Mariaal tijdschrift* van het bisdom Gent vorm en zetelt ze in de stuurgroep die de bijeenkomsten van de familie-stamboom van mama Verberckmoes voorbereidt. „Veel vrije tijd heb ik niet, maar dat hoeft ook niet. Wat ik doe, is mijn hobby.”

- Dat sociale engagement kreeg u van thuis uit mee?

Mijn ouders waren zeer geëngageerd in de parochie en het verenigingsleven. Het sprak dus vanzelf dat ik in hun voetsporen trad. Ik was actief bij de Katholieke Jongeren uit de Middengroepen-KJM - als lid, als leidster en als verantwoordelijke op diocesana en nationaal niveau. Met een aantal medestudenten van de sociale school, waar ik voortstudeerde, richtten we Sjalom op. Het was de eerste integratiebeweging voor jongeren met een lichamelijke handicap. Integratie was toen nog volstrekt nieuw. Vervolgens werd ik diensthoofd van het centrum voor maatschappelijk werk in Sint-Niklaas.

- Onverwachts belandde u op de persdienst van het bisdom Gent.

Toen begin de jaren 1970 werd besloten dat elk bisdom een eigen persdienst moest uitbouwen, contacteerde mgr. Van Peteghem mij. De uitdaging leek me wel wat. Wel bedong ik dat ik tegelijk pers- en communicatiewetenschappen mocht volgen, kwestie van beslagen op het ijs te komen. Toch was het, zeker in die tijd, niet vanzelfsprekend om als leek én vrouw op

het bisdom te werken. Een vrouw achter een bureau in het bisdomhuis? Dat was ondenkbaar. Ik toog dan maar op zoek naar een lokaaltje ergens in de stad. Op de duur daagde het toch dat een persdienst buitenhuis niet meteen makkelijk werken was. Dus kreeg ik alsnog een lokaal in het bisdomhuis. Maar daarmee was de kous niet af. Vergaderingen, persconferenties, krantenredacties - overal waar ik kwam, was ik in de beginperiode de enige vrouw.

Het was een boeiende maar koortsachtige tijd. Ik verzorgde de diocesane pagina's van *Kerk+Leven*, hielp bij de correspondentie van de bisschop, typte de verslagen van de bisschopsraad, pende artikels voor de kranten en organiseerde persconferenties... Allemaal op een oude schrijfmachine. Een computer was er niet. E-mail en internet evenmin. Ik toerde vaak rond om mijn berichten zelf op de krantenredacties af te geven.

Ik had best veel werk in de persdienst, want mgr. Van Peteghem lag vaak onder vuur. Zeker ten tijde van de encycliciek *Humanae vitae* en de discussie over gebedshoudingen. Ik herinner me nog levendig dat hij in Aalst had verboden de knielstoelen te vervangen door zitstoelen. De volgende dag prijkte het op de voorpagina van de krant. Hij schoof ze onder mijn neus: „Kijk, juffrouw, dat moet ik hebben. De mensen moeten zien waarvoor ik sta.” Dat was mgr. Van Peteghem ten voeten uit. Een gedreven man die wist wat hij wilde.

- De bedevaarten naar Lourdes zijn een ander stokpaardje van u.

Ja, vooral Lourdes is me dierbaar. Sinds 1974 ben ik betrokken bij de bedevaarten van ons bisdom en lid van de Belgische Federatie van Bedevaarten, inmiddels uitgegroeid naar de hele Benelux.

Daar ben ik nu als eerste vrouwelijke voorzitter verkozen. In 1979 startten we in Gent met jeugdbedevaarten. We informeerden scholen en parochies, maar stootten vaak op scham-

© Kristof Ghyselinck

pere reacties. „Berg dat plan maar op. In deze tijd lopen jongeren daar niet meer warm voor”, kregen we toen al vaak te horen. Toch zetten we door.

Tijdens onze informatievergadering puildde het zaaltje uit. We zouden dat jaar op bedevaart gaan met zo'n 1.500 meisjes. Dat waren hoogtepunten voor mij, samen met het bezoek van Joannes-Paulus II aan Sint-Denijs-Westrem in 1985.

Vorig jaar startten we met JoLo, wat staat voor Jong in Lourdes. Jongeren trekken mee op bedevaart en zette zich in bij de zieken. Dit jaar willen we met FaLo (Familie in Lourdes) gezinnen de kans geven tegen een schappelijke

prijs aan te sluiten bij onze zomerbedevaart.

Ja, ondanks een kleine terugloop, hebben bedevaarten nog lang niet afgedaan. Heel wat mensen gaan niet meer naar de Kerk, maar zijn daarom niet minder gelovig. Velen houden eraan geregeld op bedevaart te trekken. 2008, wanneer Lourdes de 150ste verjaardag van de Mariaverschijningen viert, wordt ongetwijfeld een topjaar.

- Met de komst van mgr. Luysterman in 1990 kreeg u een nieuwe opdracht.

De bisschop vroeg me het interparochiale secretariaat van ons bisdom uit te bouwen tot een vol-

waardig pastoraal catechetisch en liturgisch centrum, Pascali. Een hele klus, want we moesten zowat van nul beginnen. In 1995 brandde Pascali gedeeltelijk af. Een zware dobber. Gelukkig hadden we een hechte ploeg en kregen we steun van heel wat leveranciers, zodat we beetje bij beetje er bovenop kwamen en Pascali een begrip werd.

- Vandaag wordt vaak meewarig teruggeblikt op 'die goede oude tijd'. U bent reeds lang actief in de Kerk. Ziet u veranderingen ten goede?

Positief vind ik de grotere betrokkenheid van leken bij alles wat de Kerk aangaat, de liturgie, de vorming, het gemeenschapsleven. Wel merk ik dat velen het moeilijk hebben om mee te evolveren met de Kerk, omdat ze op een afstand leven. Onlangs merkte iemand na een begrafenis op: „Dat was een uitzonderlijk mooie dienst.” Eigenlijk was het een viering zoals alle andere, even verzorgd, niet meer en niet minder. Heel wat mensen hebben echter al lang de zondagsviering opgegeven en menen dat de Kerk is blijven stilstaan in de jaren stillekes. Dat is natuurlijk niet zo. Daarom vind ik het uitermate belangrijk dat de liturgie in de Kerk zeker op topmomenten piekfijn wordt verzorgd. Zo zien de gelegenheidskatholieken dat de Kerk bij de tijd is. Wie weet werkt het aanstekelijk...

Misschien moeten we nog veel ruimer denken. We moeten meer missionair zijn in de brede zin van het woord. Vorig jaar organiseerden we op onze parochie een missionaire kerkdag, waarbij het accent sterker werd gelegd op de verbondenheid en betrokkenheid van de plaatselijke geloofsgemeenschap met de wereldwijde Kerk. Het mag niet bij deze dag blijven.

Vaak zijn we te pessimistisch. Sommigen dubben over wie hun taak zal opnemen. Ik maak me daar weinig zorgen over. Er komen wel weer nieuwe mensen. Bovendien vind ik dat de Kerk best wat meer rechtstreeks een beroep mag doen op mensen. Mensen willen gevraagd worden. Dat doe ik zelf ook en ik krijg zelden een neen als antwoord. En ondanks alles doet God zijn werk, daar ben ik vast van overtuigd.

We moeten in onze vieringen de liturgie uitermate goed verzorgen. Wie weet, werkt het aanstekelijk...